

Šk. god. 2007./2008.

BARILKO

ŠKOLSKI LIST OŠ BARILOVIĆ

Br. 1.



VREMEPLOV

Ljeto je bilo dugo i trebalo se dobro potruditi vratiti se onako «za pravo» u školske klupe. Na klupama su nas čekali novi udžbenici i to je stvarno bio novi početak. Onako osunčani i nasmiješeni „zapeli“ smo raditi (netko više, netko manje). Dobili smo i novog vjeroučitelja, velečasnog gospodina Zvonimira Roginu koji je zamijenio našeg starog vjeroučitelja velečasnog gospodina Antuna Kolića.

U listopadu smo priredbom obilježili Dan zahvalnosti za plodove zemlje i Dan kruha.

Studeni je obilježio autobus Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti pod nazivom „Čudesna šuma“ koji je posjetio našu matičnu školu Barilović, te područne škole Belaj i Siću. Svako dijete starije od 3 godine, te sva djeca od 1. do 4. razreda mogli su boraviti u njemu te vidjeti što on nudi. U njemu su bila računala, te različite didaktičke igračke. Družili smo se i učili kroz igru o svemu što je bitno za pravilan rast i razvoj djeteta. Prava mala igraonica! Svima će nam ostati u lijepom sjećanju.



Učenici predmetne nastave u Zorin domu su gledali predstavu „Maturanti“ u izvođenju Dječjeg kazališta Dubrava. Odlazak u Karlovac iskoristili su također za obilazak novootvorene Gradske knjižnice „I. G. Kovačić“.

Prosinac je kao i uvijek bio prepun događaja. Trebali smo ugrabiti što bolje ocjene jer se približavalo polugodište. Sredinom mjeseca proveli smo jednu noć u školi čitajući uz baterijske svjetiljke. Sjajno smo se zabavljali, čitali knjige, gledali filmove i, što je najbolje, svi smo bili zajedno i družili se – rekla je jedna učenica kad se ujutro probudila nakon prve noći provedene u školi. Ovu skandinavsku metodu obrazovanja prvi smo primijenili u našoj županiji.

Kraj polugodišta označio je i veliki božićni koncert u domu u Dugoj Resi gdje su naši učenici bili pozvani kao gosti KUD-a Vinčica.



U siječnju su učenici razredne nastave u Zorin domu gledali predstavu „Blizanke“ Dječjeg kazališta Dubrava iz Zagreba.

U veljači smo bili domaćini općinskog natjecanja LIDRANO. „Pokupili“ smo dosad najviše nagrada. Sa jednim scenskim i dva literarna rada išli smo na županijsko natjecanje.

Iako je padala kiša, to nas nije omelo u našem obilježavanju Fašnika. Nakon Fašnika smo imali priliku pokazati svoje pjevačko umijeće. Već druge po redu karaoke u našoj školi opet su nas pokazale u posebnom svjetlu.

A s osobitim nestrpljenjem se čekalo Valentinovo. Uh, taj mjesec je zaista bilo svega.



Devet učenika 7. i 8. r. (koliko ih stane u kombi) sudjelovalo je (aktivno, pokazavši da lektiru doista čitaju) na književnom susretu s Majom Brajko-Livaković u OŠ Netretić.

U ožujku su svi učenici naše škole išli u Zorin dom na predstavu „Ronja razbojnička kći“ Gradskog kazališta Žar ptica iz Zagreba. Učenici razredne nastave su nakon kazališta u GK „I. G. Kovačić“ pogledali i crtić o već legendarnom profesoru Baltazaru.

U goste su nam došli učenici OŠ Netretić te smo svi zajedno posadili drvo prijateljstva. Taj dan ih je učenik Mihael Bišćan iz 6.r upoznao sa simulacijom napada Turaka na Stari grad Barilović.

Na kraju smo odigrali prijateljske utakmice u nogometu i odbojci. U posjet 1., 2. i 3. razredu svaki utorak su dolazile gošće iz Obiteljskog centra kako bi provele radionice s učenicima i roditeljima.



Imali smo integrirani dan u travnju na temu glazbeni instrumenti. Posjetili su nas gosti iz glazbene škole, a glavni gost je bio Tomislav Goluban s usnom harmonikom. Taj dan smo pjevali i plesali i ostat će nam u dugom sjećanju.



U svibnju smo biciklijadom do Ladvenjka obilježili Dan škole. Prvi put smo otplesali ples zajedništva i pjesma nas je po tko zna koji put združila. Ples je snimljen iz makete aviona na koju je bio pričvršćen digitalni fotoaparat.



Moja nadahnuća

Riječi su naše hrvatske
Izvor mojih nadahnuća.
Jezik je naš hrvatski
I ljudi Hrvati
Izvori mojih nadahnuća.
Sve je tako spokojno i mirno,
Moji snovi, moj život.
Moja obitelj...
Oni su izvor mojih nadahnuća.
Moji prijatelji, moje želje, moja djela.
Sunce, oblak i trava.
Moja nadahnuća.
Obitelj. Bog. Domovina.
Živim da bih doživjela
Još više, više i više nadahnuća.
Jer nadahnuće je borba i snaga,
Nadahnuće je izvor sreće
I dobrote u ljudima.
Jer, nadahnuće je duboko u meni,
U mome srcu.

Maja Grginčić, 8.r.

Izvori mojih nadahnuća

Moje je nadahnuće
Hladna zima.
Moje je nadahnuće
Probuđeno proljeće i vrelo ljeto.
Moje nadahnuće spava s jeseni i
Sniva slatke snove
O nestašnoj rijeci
Kojom plove nade svijeta.
Moje nadahnuće
Je vjetar koji diše dahom života
I svaka suza koja
Potječe dječjim licem.
Moje nadahnuće
Je život, i svaki dan,
I svaka noć.
A jednom, kada sunce napusti
Još jedan jesenji dan,
Moja će suza tiho pasti,
Moje oči još jednom će vidjeti
Svaki trenutak moga života
I moje će srce lupati
Jače nego ikada!
U mome oku nestat će sjaj, ali
Živjet ću zauvijek
I buditi se svake jeseni.

Martina Stanković, 8.r.

DOM, ZAVIČAJ I PROSTOR

DOM, ZAVIČAJ I PROSTOR

Spomenete li nekom od stanovnika grada Karlovca i šire okolice općinu Barilović i njezina sela, svatko će odmah pomisliti na poljoprivredu, uzgoj stoke i ljude koji žive od toga. No, baš i nije tako. Sve su to mali, ali značajni dijelovi naše županije. Općina Barilović i moje selo, Donji Velemerić, odišu ljepotom, a sama priroda svojim izgledom i svježinom podiže raspoloženje.

Barilovička povijest seže u vrijeme 16. stoljeća kada su Turci razorili Stari grad Barilović i od njega ostavili samo ruševine koje i danas stoje nad prekrasnim tokom rijeke Korane. Stanovnice mog selo, a i ja sama mogu se ponosno hvaliti izvorom «Petak» koji je glavni izvor pitke vode ovog kraja, ali i šire okolice.

Uz samu obalu prekrasne rijeke Korane nalazi se čak i malo vikend naselje koje se svake godine sve više širi duž toka rijeke Korane. Malena sela okružena su prostranim livadama, dubokim šumama i pašnjacima na kojima svakog dana svoje mjesto zauzima i stoka pod vodstvom svojih pastira tzv. «steljara».

Mislim da je ovaj kraj jedan od rijetkih nedirnutih kutaka gdje ljudi željni mira, tišine i cvrkuta razigranih ptica mogu naći svoj mali raj.

U ovom kraju žive veseli ljudi uvijek dobrog raspoloženja koji uz sav posao koji obavljaju znaju uživati u domaćoj hrani i u pravoj kapljici mladih vinograda.

Barilovičke bake, žene pa čak i djevojke trude se sačuvati i prenijeti stare običaje na mlađe generacije plešući i pjevajući stare, ali ne i zaboravljene pjesme i plesove ovoga kraja. Ovdje živim od svoga rođenja, no svaki puta me ponovno razvesele i očaraju oranice pune zlatnog žita i brda poslaganih vinograda.

Volio bih da se ruševine Staroga grada Barilovića još više uzdignu iznad rijeke Korane te da ljudi saznaju da se u Bariloviću nalazi i prekrasna spilja. Možda na taj način i Barilović postane jedno od turističkih središta.

Čak i ako se ništa ne promijeni, ovaj prostor će za mene uvijek biti posebno mjesto upravo zbog toga jer je to moj dom, moj zavičaj i prostor i njega ću, ma gdje god bio nositi u srcu!!!

I na kraju, znam da ovaj opis mog zavičaja nitko ne može dočarati po mojim riječima jer čak ni ja ne znam sve o svome kraju i zaista svakim danom moje selo sve me više očarava, pogotovo u ovo godišnje doba kad se sve već istinski probudilo!!!

P.S.

Posjetite moj kraj – svaki posjetitelj dio je ovog zavičaja!



Martina Stanković, 8. r.



DUŠA MOJA, HRVATSKI JE KRAJ

DUŠA MOJA, HRVATSKI JE KRAJ

U životu mi je najteže naći inspiraciju. Ponekad ju tražim u gotovo besmislenim stvarima, a ponekad mi ona sama dođe do srca, iskopa površinu i zavuče se duboko unutra u srce sa svim ostalim meni važnim stvarima. Kasnije tu inspiraciju zajedno sa srcem moram prenijeti na papir te od bijele, prazne i usamljene stranice načiniti slikarsko platno, a od pjesme sliku svog srca.

Sada želim prenijeti na papir svoje srce u kojem je inspiracija pronađena u prirodi, pogledima stranaca kad gledaju ono čemu se i ja divim; u bajku koja čvrsto stoji u stvarnosti i ne dopušta da je itko uništi. A to je teško. Teško je tako stajati u toj surovosti i možda brutalnoj stvarnosti. Teško je hrvatskom kraju; šumama, moru, rijekama, jezerima, planinama. Ponekad želimo tako odlutati i dugo se ne vratiti te uživati u toj mirnoći i ljepoti.

Ne znam hoću li uopće moći pronaći tako moćne riječi kao što su moćni hrvatski krajevi. Tako dugo stoje sa srcem ne gubeći dostojanstvo i ponos. Brežuljci, nizine, rijeke, mora osjećaju zajedno s ljudima, prate sve njihove strasti i želje, i kao da viču kroz suze i smijeh da su Hrvati. Vidim im u pogledima, doista se ponose što su Hrvati. Bilo bi tako tužno kad bi Zagorje, Slavoniju, Dalmaciju, Istru nazvali neživima kad zajedno žive s nama. Baš kako je i Matoš rekao: „Krajevi su ljudi.“

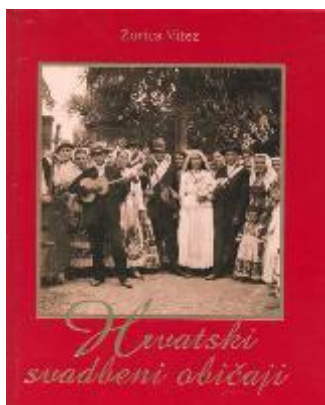
Meni su pomogli ti krajevi da shvatim ovaj svijet, ali i da odlutam; pomalo izgubljeno u vremenu osjećajući svaku tugu i ljutnju kao dar što mogu barem plakati u šumi, na čistini slušajući zuj pčela i pjev ranjivih ptica.

Lutati u snovima, ali opet biti u stvarnosti mogu samo ovdje, u svom domu, u mojoj Hrvatskoj. Jer kamo god otišla, u mom srcu će biti dom, malo selo Gornji Velemerić, ali i Barilović, mjesto gdje idem u školu prolazeći pored Starog grada, te hrabre utvrde na brdu. Često vidim onaj sjaj u očima ljudi kad god ga gledaju, kad vide njegovu bjelinu, zelenoplavu Koranu i granje. Stoji tu na mjestu, a opet putuje po snovima živeći kao i prije.

Korana je bila tamo, Korana će i ostati. Ostat će i Stari grad kao dvorac kojeg je zagrlilo vrijeme. U njemu su ostale sve patnje, strahovi, sve nepravde, ali i nada. I čvršće od svakog lanca, Barilović se veže Koranom i vremenskim dvorcem.

A svaka duša ostaje ispunjena i zadivljena, ali i mirna. Moja duša zauvijek ostaje tu u Hrvatskoj i njenim krajevima. A čujem i svoje srce, šapće mi, pretvorila sam papir u slikarsko platno, a srce u sliku. Pronašla sam nepresušno vrelo inspiracije, svoju Hrvatsku i njene krajeve. Duša mi je ponekad lagana poput povjetarca koji lahoru poljima žita, ponekad je burna poput mora pred olujom, ponekad je vesela poput ptičica koje pjevaju nad brežuljcima. Ali duša je tu. Zauvijek u Hrvatskoj...

Barbara Štefanac, 8.r.



Običaji naših starih

VJENČANJE

Sjećam se, prije nekoliko godina sam na tavanu pronašla stari album sa slikama. Bio je prekriven prašinom, skriven i zaboravljen. Otvorila sam ga i malo prelistala njegove stare stranice. Na slikama su bili ljudi u nošnjama i odijelima koje nisam poznavala, a slike su bile crno-bijele i vidjelo se da su iz prošlog stoljeća. Čula sam koračanje. Na vratima se pojavio djed. Kada je shvatio što sam pronašla, uzeo je album, malo ga prelistao i nasmiješio se. Sjeo je pored mene i ispričao mi je kakvi su prije bili običaji na vjenčanju.

„Dite, kad sam ja ženl tvoju baku, prvo smo se na subotu vjenčali. Onda smo moji svati i ja išli mladenki po namještaj. To su konji vozli, a celim putem sviralo se i pjevalo. A na večer je bila svadba pri mladoženji. A mlada je ostala doma. U subotu, posle pol noći, mi smo išli pješice po mladu. Ispred nas je išla zastava. I kad smo došli po mladu, tamo smo bili do posle podne. Onda je pri mladi bilo darivanje, a ona bi svim dala vina u vrčiću i malo vrtanja. To se zvalo kafrika. Onda sam ja vodl tvoju babu doma, k sebi. I opet smo išli pješice. Pred kućom nas je dočekala moja matera. Ona je porubula mladu iz cipel u šlake, a ja sam moral u cipelu metnit novce. Onda je svadba bila pri meni. Opet je bilo darivanje i kafrika, i mlada bi ukucane darivala robom. A u drugu nedlju mlada je išla u crkvu i nosla bi na glavi svilenu maramu. Kad je maša završla, pred crkvom je dilila vrtanj. I to ti je taklo bilo. A slikat smo se išli posle svadbe. Nije to bilo ki kaj je danas“, završi je djed svoju priču i zaklopi stari album.

BOŽIĆ

Nekada su naši djedovi i bake uživali u obilju božićnih običaja koji su danas samo uspomena...

Baka je spremna za priču, a i djed je u rezervi.

Bilo je to još dok su oni bili mali, dok su trčali poljima i dok im je nestašni vjetar mrsio mlada lica, a to je, vjerujte mi, bilo jako davno. U zimi, kada je pao snijeg i kada je Badnja večer pokucala na vrata, u kuću su donosili slamu domaćin kuće ili djeca na plahti ili na naramku uz upaljenu svijeću. Slama predstavlja štalicu u kojoj je Isus rođen, odnosno slamu na koju je bio položen. „Tu smo slamu prostrli po stolu i pod stolom, a onda smo se mi, dica, tila valjat po to“, pričaju mi moji baka i djed. Kažu da su ponekad htjeli i prespavati Badnju večer na slami. „Na Ivanje bi mi zeli slamu pa bi metal pod kvočku da nam na odnu da više jajci“, nastavlja baka. „Bablje priče“, nadoveže se djed, „koda će kvočka dat više jajci zbog slame! Mi smo na vočke metal slamu da bi na leto imali više jabuk i u jesen više rušak.“ Nakon kratkog prepucavanja nastavili su priču. Saznala sam da su, osim slame, na dan sv. Lucije sadili žito. Smisao ovog božićnog zelenila tumači se težnjom da se očituje i naglasi životna snaga koju ono u sebi sadrži kao protuteža mrtvili prirode u doba najtmurnije zime. Na Badnju večer kitali su božićno drveće, ali nisu ga kitali prskalicama, srebrno-staklenim kuglicama, električnim svjetlima i sličnim ukrasima, već pozlaćenim orasima, jabukama, medenjacima, svjećicama i raznim privjescima. Darivali bi se orasima, jabukama ili lješnjacima.

Običaj je također bio da se na Badnjak peče meso, kolači i kruh koji se zove polibnica. Na polibnicu se utiskavao križ, a na kraju su se polibnica i svijeća stavljale na stol

Martina Stanković, 8.r.



Bili smo na državnim najjeftinijima!

MOJI NAJDRAŽI

Na kući oca mog
Crveni je drevan krov;
Star je i dimnjak crni,
A ni žlijeb nije nov.
U njoj naš djedo sjedi
Iz lule puši; baka
Il plete il dijete ziba
Od jutra do mraka.
Okolo kuće dvor je
Gdje otac drva siječe,
I vrt gdje kopa i sadi
Kad nastaje proljeće.
U štalici je kravica,
Pod strijehom je lastavica,
U dvoru kudrav laje,
Na vočki pjeva ptica.

Ivan Bišćan, 4.r.

INTERVJU S RAVNATELJICOM

Jeste li u djetinjstvu ikad razmišljali da ćete postati ravnateljica neke škole?

Nisam. Odmalena sam htjela biti učiteljica i ta mi se želja ostvarila.

Kakvi ste bili kao dijete? (Da li ste nešto posebno voljeli ili mrzili?)

Kao dijete sam bila tiha, mirna i povučena. Voljela sam čitati, igrati se učiteljice, ljuljati se na ljuljački i voziti bicikl. Mrzila sam poljoprivredne radove.

Što vam je davalo snagu da ustrajete na svom putu školovanja?

Želja za učenjem djece. Mislila sam da ih ja mogu naučiti svemu i zainteresirati za puno zanimljivih stvari koje postoje na ovom svijetu: kazalište, knjige i putovanja.

Kakvi ste bili u osnovnoj školi i pamтите li nešto posebno iz šestog razreda osnovne škole?

U osnovnoj školi nisam se ni u čemu isticala. Iz engleskog jezika nisam nikako mogla dobiti više od 3. U prvom polugodištu sam bila predsjednica razreda.

Kako izgleda jedan dan ravnateljice?

Vrlo je naporan i nije uopće zanimljiv kao što je to na primjer posao učiteljice. Treba stalno ispunjavati neke tablice, rješavati probleme učenika i učitelja, moliti novac za potrebe škole, planirati...

Kojom biste ocjenom ocijenili učenike svoje škole? I zašto?

Svoje učenike ocijenila bih najvišom mogućom ocjenom. Vrlo su pristojni, marljivi i kreativni. Gdje god s njima putujemo, uvijek nas pohvale, a isto tako ako nam dođu u posjet.

Kojom ocjenom biste ocijenili ljude s kojima morate surađivati u svom poslu?

Većinu učitelja u školi ocijenila bih odličnom ocjenom. Najteže je surađivati s političarima. Sve teže je surađivati s roditeljima jer puno zahtijevaju od škole i učitelja, a nisu dovoljno kritični prema svojoj djeci.

Na koji svoj dan ravnateljice ste izuzetno ponosni?

Ponosna sam svaki put kad netko od djece postigne neki uspjeh, ispravi negativnu ocjenu. Volim kad imam vremena baviti se pedagoškim poslovima, a ne baviti se papirologijom.

Ima li nešto što biste silno željeli u školi, ali za što znate da je nemoguće da se ostvari?

Željela bih da u našem kraju ima više djece pa bi tako i naša škola imala više učenika. Žao mi je što više učenika ne postiže dobre rezultate na natjecanjima.

Mnogo se govori o lošem utjecaju medija na djecu. Često se spominju Big brother, Fear factor? Što mislite o tome?

Mislim da je kućni odgoj najvažniji i on najviše utječe na dijete. Odmah nakon toga je škola. Nastojimo učenike upućivati na prave vrijednosti: pomaganje drugima, ukazivanje na štetnosti alkohola, pušenje, droge. Drago nam je kad vidimo da smo uspjeli.

Da li su za problematične učenike zabrane jedino rješenje?

Nisu, zabrane često najmanje pomažu. Ali i učitelji ponekad izgube strpljenje i nakon mnogobrojnih opomena i lijepih riječi ipak odluče kazniti učenika.

Koju biste najbolju, a koju najgoru osobinu za sebe izdvojili?

Najbolja osobina: upornost.

Najgora osobina: ima ih više, tvrdoglavost, nedostatak samokritičnosti; volim kad je sve po mom.

Kad biste morali odabrati ljeto ili zimu, što biste odabrali?

Ljeto! Mrzim zimu i hladonoću.

U trenucima odmora birate li knjigu, glazbu ili internet?

Knjigu. Baš čitam jednu jako dobru. Anđeli i demoni. Radnja se odvija u Rimu za vrijeme izbora novog pape. Želim posjetiti taj grad.

Kratki planovi za budućnost?

Nemam posebnih planova. Možda si kupiti novi bicikl. Premalo se krećem.

Kratka poruka učenicima naše škole?

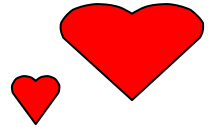
Postanite dobri, pametni i poštteni odrasli ljudi! Ostvarite svoje snove. Znam da vi to možete.

S ravnateljicom Vesnom Car razgovarao Mihael Bišćan, 6. r.

Kad ljubav zakuca na vrata



KAD SRCE ZAKUCA STO NA SAT



Kad srce zakuca sto na sat meni je glava u oblacima, a nogama i ne dodirujem tlo. Sav uzdrhtim kad prođe pokraj mene. Kada me nešto upita, počinjem zamuckivati i onda odgovor od pet riječi traje gotovo pola sata. Zbog toga često i ne dočeka odgovor, već samo veselo pođe dalje.

Oči su joj lijepe i velike. Njen pogled me gotovo hipnotizira. Njena smeđa kosa duga je poput najdužeg vlaka na svijetu. Ona prođe, a ja još dugo gledam kao da prolaze vagoni. A onda ponekad kad potrči, kao da je prošao uragan. Stojim odbačen u nekom kutu, a ona je svojim prolaskom sve pomela. Ničeg više nema. Postojimo samo ona i ja. Sve se više probijam tog vjetra, ne želim da me tako ruši. Oči smeđe poput lješnjaka, usne crvene poput trešnje. Što mi se to događa? Pa ja je vidim i dok gledam u košaricu voća. Oblači se očaravajuće. Veoma je volim, ali joj to ne mogu priznati.

Volim biti u njenoj blizini. Lijepa je poput prvog proljetnog tulipana. Jedan takav je u teglici na mome stolu, žut, prekrasan. Vidim je i dok gledam cvijeće. Od te silne ljepote svako malo porumenim, a onda se javljaju i leptirići u trbuhu. Mora da je to ljubav.

Najviše volim Valentinovo. Tada ipak smognem snage i nekako odolim tom uraganu, toj hipnozi. Darujem joj poklon i razmišljam da nitko neće ništa znati. Toga se dana svi uzajamno darivamo. Napišem tada i jedno malo ljubavno pismo koje joj gurnem pod klupu. Potpisa nema, ali mislim da ipak zna. Ljubav je neobičan osjećaj. Znam da mi mijenja tijelo, nosi mi glavu u visine, baca me po hodnicima, a opet to nitko od vas ne primjećuje. Ja svima izgledam normalno.

Odalo bi me srce da se netko primakne i osluhne. Srce tada kuca sto na sat

Mihael Bišćan, 6.r.

Ah, ta ljubav

Ljubav je smiješna stvar
Svakome donosi lijepi dar
Ljubav to ti je kad
Hoćeš udahnuti miris ruže,
A onda problijediš sav ko stijena
I sve to ostane lijepa uspomena.

Dominik Mihalić, 4.r.



AH, TA LJUBAV

Postoji jedan otok ljubavi
Gdje su svi zaljubljeni.
Drvo se u drvo zaljubilo
Pa se s njime poljubilo.
Kamen u kamen udario,
Puno kamenčića napravio.
I mali val se zaljubio
Školjku bisernicu zavolio.
Postoji taj otok ljubavi
Gdje su svi zaljubljeni.

Ana Milas, 4.r.

KAPLJICA I KAMEN

Kapljica i kamen bili su nerazdvojni prijatelji. Nikuda nisu išli jedan bez drugoga. Najsretnije trenutke u životu proveli su zajedno. A onda su se posvađali. Posvađali su se oko toga tko je brži i veći. Od tog trenutka postali su najveći neprijatelji. Tada je kapljica krenula svojim putem, a kamen je ostao na mjestu. Tako je nastala rijeka. Rijeka je tekla nekoliko dana sve dok nije došla do mora. Tamo je bio i kamen pa su shvatili da ne mogu jedan bez drugog. Ponovno su krenuli u nove pustolovine i nadoknađivali sve vrijeme koje nisu bili zajedno.

Josip Dobrinić, 5.r.





OZBILJNI ODGOVORI NA



OZBILJNA PITANJA

Na pitanja je ozbiljno odgovarala stručna suradnica Dejana Kirinčić

P: Zašto dečki uvijek gledaju da li je cura lijepa ili nije?

O: Vanjski izgled je nešto što nas možda prvo privuče na nekoj osobi. Mlađe osobe koje tek izgrađuju svoju osobnost ne razmišljaju pretjerano o nekim unutarnjim kvalitetama osoba koje im se sviđaju. Još uvijek im je dovoljno da im je netko privlačan samo fizički. Naravno, budući da ste još vrlo mladi ne razmišljate da li ćete s tom osobom biti jer bi vam tad veći značaj imao upravo karakter tih osoba. Budući da procjenjujete samo fizički izgled one osobe koja vam se sviđa, vaši osjećaji prema toj osobi nemaju još uvijek onu težinu i značenje kakvu bi trebali imati. Većina vas ima simpatije, tj. osobe koje su vam simpatične. Za vašu dob vrlo je karakteristična česta promjena simpatija pa stoga ako vam se čini da sada patite zbog neuzvraćene ljubavi moram vas razveseliti da vas čeka još puno simpatija u vašem životu.

P: Dvumim se između dvije cure. Obje su lijepe i osjećajne, ali jednu viđam svaki dan, a drugu dva dana u tjednu. Velika dilema, molim pomoć.

O: Ako je dilema samo u tome što jednu viđaš rjeđe, a drugu češće, onda ti savjetujem da se odlučiš za onu koju viđaš češće. To će ti pričinjavati više zadovoljstva, a imat ćeš i više prilika možda za nešto značajnije, tj. za vaše zajedničko druženje. U svakom slučaju savjetujem ti da možda ipak preispitaš još jednom da li je tvoja dilema zaista samo u danima viđanja svojih simpatija ili ipak u nečem drugom.

P: Zašto imam osjećaj da me cura koju volim i u koju sam se jako zaljubio ne poštuje i kao da je nije briga?

O: Savjetujem ti da najprije preispitaš svoj osjećaj koji imaš. Možda te tvoj osjećaj vara, stoga predlažem da je otvoreno pitaš što ona misli o tebi. Na izravno pitanje bi trebao dobiti i izravan odgovor. Ako si stvarno u pravu, onda zaista ne trebaš trošiti vrijeme na nekoga tko

ga nije zaslužio. Vjerujem da ćeš vrlo brzo naći osobu koja te zaslužuje. Da bismo nešto dobili, moramo nešto i dati. Ako dajemo, a ne dobivamo, onda je najbolje krenuti dalje. U vašim godinama to ne bi trebao biti problem. Stoga, ili pitaj ili skitaj!

P: Kako se suzdržati kad te netko stalno zeza?

O: Svatko tko se šali na tuđi račun, željan je pažnje. Na taj način je i dobiva jer onaj koji je zezan od te osobe, vrlo često se ljuti što pak veseli zezanta. Najbolje je ne dati do znanja da vas smeta, ne reagirati i time će vrlo vjerojatno prestati. Međutim, ako je taj „mali zlostavljač“ uporan, obratite se razrednici ili pedagoginji. One će već smisliti način kako zezanta zaustaviti. Uspjeh zagarantiran.

P: Kako da pridemo nekom i kažemo da ga volimo, a nismo sigurni da li ta osoba isto osjeća?

O: Ovo nije lako napraviti. Potrebno je puno hrabrosti i postoji vjerojatnost da nas osoba za koju to osjećamo i neće razumjeti. Međutim, to i ne bi trebalo biti teško. Već si joj vjerojatno kroz poglede i postupke dao do znanja da ti se sviđa i sada bi samo trebao riječima to potvrditi. Moram ti reći da je izjavljivanje ljubavi vrlo romantično i da svatko zavidi osobi koja to može učiniti. Stoga, skupi hrabrost i jednostavno reci. Znat ćeš na čemu si, bar te više ovo pitanje neće mučiti. Uostalom, bit će ti lakše za drugi put. A kad to i kažeš, vidjet ćeš da i nije bilo tako teško. Kako god se tebi činilo, neće se ništa strašno dogoditi. Budite uvjereni (i samouvjereni).

P: Zašto nekim ljudima smetaju moje šale koje nisu na njihov račun niti na ičiji drugi, nego nekada i na moj?

O: Možda si zaista pretjerao u tim šalama kada ti već drugi to daju do znanja. Razmisli. Ili ih jednostavno pitaj što ih smeta. Često puta da bismo riješili neku dilemu trebamo jednostavno samo pitati. Stoga, savjetujem ti da porazgovaraš sa svojim prijateljima i vjerojatno će tu ležati odgovor na tvoje pitanje.

P: Zašto svakog prijatelja biramo na drugačiji način?

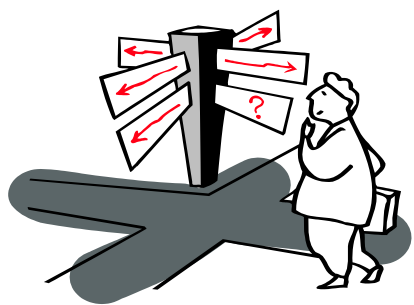
O: S nekim osobama se volimo šaliti i smijati, neke osobe su nam podrška kad nam je teško. Neke osobe će nam rado pomoći, a s nekim osobama volimo igrati nogomet. Svatko od nas nosi u sebi različite osobine. Najčešće se družimo s osobama koje nam odgovaraju. Nekada jednostavno imamo sreću i u jednoj osobi nađemo sve što želimo i što nam se sviđa. Najbitnije je prihvaćati sve osobe bez obzira da li nam one odgovaraju ili ne. Ne moramo se družiti sa svima, ali prihvaćanje je dobro i potrebno. Često više razmišljamo o osobinama i postupcima drugih, a rjeđe o našim osobinama. Stoga je dobro biti svjestan svojih osobina (dobrih i loših), te ćemo tako lakše prihvatiti druge osobe.

P: Kako ću potaknuti nekoga tko nema volje za učenje da uči, jer mu je to potrebno? Čime ću tu osobu zainteresirati i pokazati joj da je učenje ponekad i zabavno?

O: U tebi se krije budući učitelj ili učiteljica. Vrlo je lijepo kada netko voli i želi učiti, a još ljepše kad se brine za druge i nastoji im pomoći. Vrlo je teško nekoga motivirati za učenje.

Motivaciju za stjecanje novih znanja i spoznaja svatko traži na različite načine. Neki uče zato što smatraju da moraju, neki uče da bi dobili dobru ocjenu, a neki zaista uče zato što žele nešto novo spoznati i oni imaju tzv. intrinzičnu motivaciju. Uče kako bi bili bolji i kvalitetniji ljudi, kako bi im u životu bilo lakše, uče jer uživaju u učenju.

Pokušaj motivirati osobu na učenje tako da joj ponudiš pomoć, tako da joj opišeš osjećaj sreće koji imaš nakon učenja, opiši joj sve koristi koje ti imaš od učenja. Pruži joj pomoć, npr. prilikom zajedničkog učenja. Pojasni toj osobi da i ti imaš vremena za zabavu bez obzira koliko učila. Zabava je uvijek bolja i opuštenija ako smo prije toga izvršili sve svoje obveze koje smo isplanirali. Bar je tako kod mene.



AH, TA PRAVILA

kutić za roditelje

Pripremila stručna suradnica Dejana Kirinčić

Tri su smjera koja možete odabarati u odgoju djeteta, a u kontekstu postavljanja obiteljskih pravila to su:

- sve zabranjivati bez objašnjenja (biti autoritaran roditelj)
- sve dopuštati (biti permisivan roditelj)
- dogovoriti pravila i posljedice koje su jasne i obrazložene i vama i djetetu (biti demokratski roditelj)
- dogovoriti pravila i posljedice koje su jasne i obrazložene i vama i djetetu (biti demokratski roditelj)

Što vam se čini da od ovog daje najbolje rezultate?

Istraživanja su pokazala da najbolji i najdugoročniji učinak po dijete ima demokratski stil odgoja. To bi značilo da roditelj zajedno s djetetom pri dogovoranju pravila slijedi ova tri koraka:

1. korak: definiranje obiteljskih pravila
2. korak: definiranje posljedica za poštivanje i nepoštivanje pravila
3. korak: dosljedno izvršavanje pravila

1. Definiranje obiteljskih pravila

Iznimno važno je popričati (dakle ne samo saopćiti djeci koja su to pravila), odnosno RAZMIJENITI mišljenja.

Dakle, bitno je:

- popričati o tome koja pravila postoje u ovoj obitelji i kojih se svi članovi obitelji, pa i roditelji pridržavaju kako bi svi u obitelji bili sretni i zadovoljni.
- Objasniti razloge zbog kojih su ta pravila važna i koju korist svaki član ima od toga da ih se pridržava
- Omogućiti da svi članovi obitelji kažu svoje prijedloge
- Izabrati ona pravila oko kojih se svi članovi slažu

2. Definiranje posljedica za poštivanje i nepoštivanje pravila

Bitno je da djeca OSJETE posljedicu za vlastito ponašanje i da sami snose odgovornost za nju. Često roditelji vide da je dijete prekršilo pravilo, ali ne daju posljedicu ili je odrede, a onda je unutar 15 minuta i ukinu. I što dijete iz toga nauči? Da posljedica zapravo nema, da je svejedno ponašalo se ono dobro ili loše, da oni mogu sve što požele, ili u krajnjem slučaju da je roditeljima svejedno što dijete radi. Dakle, bitno je:

- definirati što je posljedica za pridržavanje postavljenih pravila
- definirati što je posljedica za nepridržavanje pravila
- voditi računa da su posljedice izvedive svaki dan ili svaki tjedan, a ne tek na kraju godine ili nikad;
- da ne uključuju isključivo novac i da ne prelaze financijske i druge mogućnosti obitelji
- da su primjenjive na sve ukućane ili da postoje različite, ali jednako vrijedne posljedice za roditelje i za djecu

3. Dosljedno izvršavanje pravila

Dosljednost daje SIGURNOST djetetu. Odrediti kaznu u jednoj prilici, a u drugoj ne, samo će zbuniti dijete, Kako da ono zna zašto je isto ponašanje u jednom trenu bilo prihvatljivo, a u drugom ne? Također, ako mi nećemo biti ti koji će se sami pridržavati pravila (biti djeci primjer) kako će ona znati da su pravila bitna?

Dakle, bitno je:

- svaki put i to baš svaki put kada se pravilo prekrši ili poštuje izvršiti posljedicu
- usprkos svim suzama, molbama i vriskima ostati kod izrečene posljedice i zahtijevati njeno izvršenje
- sva pravila i posljedice odnose se i na roditelje

Da, imate pravo, postaviti pravila se čini lakim, no dosljedno ih izvršavati pravi je izazov. Jer nije se lako nositi s dječjim suzama, protestima da su druge mame/očevi bolji i sličnim manipulativnim izjavama. U takvim trenucima bitno je znati da će dijete kroz neko vrijeme uvidjeti da više nemamo „slabe točke“ ili „gumbiće“ koje ono može pritisnuti i dobiti ono što želi te će i odustati od svih onih ponašanja koja su vas dovodila do ruba izdržljivosti. Spomenuh frazu „kroz neko vrijeme“. Što to točno znači? To znači da će neka djeca kroz tjedan-dva prestati testirati naše granice, a s nekima će to ići teže. U svakom slučaju bitno je ustrajati. Primjenjujući dosljednost, dijete će naučiti koji su to primjereni načini na koje može dobiti ono što želi i kako može odgoditi svoju potrebu.

TEORIJSKO PRAKTIČNE SMJERNICE

Nekoliko mogućih grupnih **pravila**:

- dok jedan govori drugi slušaju
- poštujemo tuđe želje i osjećaje
- svi članovi obitelji obavljaju svoj dio posla (pisanje zadaće, popravci, kuhanje, spremanje i sl)
- sukobe rješavamo razgovorom
- pridržavamo se dogovora (oko odlaska u krevet, higijene i dr. dogovora)

- nakon 10 sati glazba se sluša sa slušalicama

Nekoliko mogućih **posljedica**:

- pranje posuđa iduća 2 dana
- usisavanje sobe
- ostajanje kod kuće u subotu navečer
- odabir najomiljenijeg jela za nedjeljni ručak
- odlazak s obitelji na nogomet/šetnju
- oslobađanje od obavljanja kućanskih poslova taj tjedan
- raniji odlazak u krevet vikendom ili, u suprotnom, kasniji odlazak u krevet

Živjeti da bi se radilo ili raditi da bi se živjelo

Naslonjena na hladno stablo, vjetar mi mrsi kosu. Oštra kora stabla probada mi leđa, ali ne marim. Oči mi traže beskraj u oblacima i sada su mi oni jedini prijatelji. I sada su oni jedini svjedoci mojih misli. Ali, ostavljaju me i odlaze dalje, kao i one - moje misli. Ali, ostanu mi pitanja. Što će biti sa mnom? Osmašica sam, ali nemam cilja. Kamo dalje poći?

Gdje je moj put, moja staza života? Zažmirim i putujem. Letim na oblacima koji me vode u zaborav, u meni znanu prošlost. Prije 14 godina krenula sam na jedan put. Zakoračila sam na stazu svoga života. Učinila sam prve korake, izgovorila prve riječi, pružila ruke svijetu. Stjecala sam prijatelje, krenula u školu, plakala, smijala se... Nije me bilo briga što će biti dalje, jer nisam znala što je svijet. A sada, tijekom svih tih godina o stvarnosti sam naučila mnogo. Naučila sam da život nije bajka, što sam u mnogim trenucima i osjetila. Život je težak i trebam se jako potruditi da bih uspjela i postigla sve što želim. Da, ja sam osmašica, ja mogu, ja hoću, ja želim! Mnogo sam u životu prošla, nešto s osmijehom na licu, nešto sa suzama u očima i bolom u duši, ali sad sam tu, jača i odlučnija nego ikada. Neće me zaustaviti niti najjače oluje, a moje želje neće otpuhati čak ni ovaj ludi vjetar što hara kroz gole grane drveća. Moja snaga leži u najvećem blagu – mojoj obitelji. Oni su razlog zbog kojega neću odustati. Moji roditelji svakoga dana idu na posao u ranu zoru. Bilo sunce, kiša, snijeg, puše li snažni vjetar ili prži li vruće sunce, moj tata mora raditi. Ali, nikoga nije briga. On radi, ne zbog sebe, već zbog sestre, brata i mene. Radi da nama priušti ono što on nikada nije imao. Ali, nikoga nije briga. Ne znam je li gore kada ga u zimi vidim prehladenog i promrzlog ili u ljeti kada dođe crven i pun opekline jer je cijeli dan crnčio da bi se mi mogli izmišljati. Ali, nikoga nije briga. Nitko mu neće reći hvala, a on je uvijek svima spreman pomoći. Hvala ti tata, zbog svega što si mi priuštio svojim radom i što mi daješ snagu. Ali, najveće hvala, što si mi najbolji uzor i još bolji tata. Hvala što mi pokazuješ da se dobar čovjek prepozna i po svom radu. U natežim trenucima, sjetit ću se tebe i dat ću sve od sebe da ti jednog dana vratim

jednakom mjerom ljubavi sve što si mi dao i da jednom budeš ponosan na mene kao što sam ja sada ponosna na tebe.

Sada imam cilj. Pronašla sam stazu svoga života na kojoj me čeka mnogo lijepih, ali i mnogo ružnih stvari. Sada znam tko sam i što sam. I počinjem ispočetka; radim prve korake i pružam ruke svijetu, ali ovog puta sa znanjem o životu i s postavljenim ciljem.

Jer, živjeti moraš da bi radio, a raditi moraš da bi živio.

Martina Stanković, 8.r.

ZGODE IZ RAZREDA



Čujte me, molim!

Svatko kad-tad u životu doživi ignoriranje, diskriminaciju, bar nešto poput toga. Svijet se nekada čini zlim, ali kao što izreka kaže: „Sve se vraća, sve se plaća“. Ili ona: „Dobro se dobrim vraća“. No ipak te izreke ništa ne vrijede ako ih niste doživjeli u iskustvu.

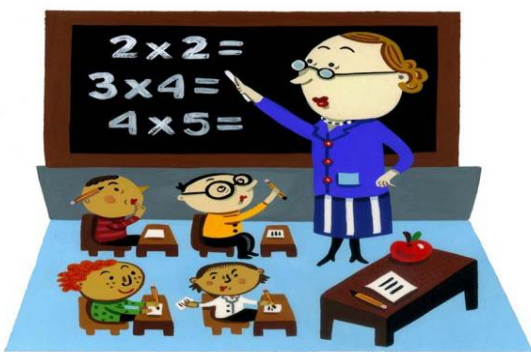
Nikada ne bih pomislila da se u tako običnom danu može dogoditi nešto što će mi promijeniti život. Prosječan dan, prosječno vrijeme, prosječna dosada u školskim klupama. Dok sam bila pod satom biologije, ne obraćajući pažnju na učitelja i gradivo, razmišljala sam. Nikada me nisu obuzele takve sretne misli, poneke su bile i vrlo tužne, za djevojčicu. Najednom, osjetila sam udarac u rame i pitanje: „Sadrži li biljna ili životinjska stanica klorofil?“ Brzo sam promrmljala: „Biljna, pa da, biljna kak' to ne zna!“ “Ajđ' dobro, evo ti dva“, odgovorio je učitelj.

Nije bilo prvi put da me netko iskoristio, niti sam se ikada bunila protiv toga. Sljedećeg sata, sata fizike se dogodilo nešto slično, prilično slično. Učitelj je došao iste sekunde kada je zvonilo, nije nam dao da ga čekamo barem 5 minuta kao što čekamo i ostale učitelje. Često ga molimo da ne dolazi tako brzo, inače ne možemo riješiti razredne saponice i napisati ljubavne poruke. On kaže da za to ima vremena poslije škole. Joj, ali to nije zabavno! Zabranjeno voće je uvijek najslađe.

Nakon 15 min vježbanja zadataka učitelj nam je pripremio "iznenadni test". Cijela učionica je udarila rukom u čelo, izvadila "pregrade" i ostala mirno čekati svoj nenajavljeni test i nadati se pozitivnoj ocjeni. Kada sam primila svoj test, dobro sam ga pogledala i zaključila da nije tako strašno. Nakon 15 minuta riješila sam cijeli test i čekala učitelja da odredi kraj pisanja. Zagledala sam se u ploču i ponovo razmišljala. Najednom sam osjetila prilično jak udarac u nožne prste, uzrokovan nogom iste osobe kao i na satu biologije. „Koje je rješenje u 4. zadatku?“ „58 cm“, ispalila sam kao iz pištolja. Učitelj je pogledao u mene i zaokrenuo glavu kao zbunjeni pas. Opomenuo me. Još jednom i dobivam "kulju" preko cijelog imenika. Da, možeš si mislit?

Povijest se ponavlja trećeg sata. Sata masovnog horora matematike. I još jedan iznenadni test. Odmah smo se požalili učiteljici zbog testa koji smo pisali prošli sat i ljutito nam odgovorila da nam to nije izlika. Usred testa, ista osoba koja je izazvala prošla dva, izazvala je još jednu "krivnju". Još jednom me udario u nogu, ali ovaj put u stopalo i pitao me rješenje, ni manje ni više nego najlakšeg 1. zadatka. Ustala sam i "izderala" se na osobu koja mi je zadavala nevolje sat za satom. Učiteljica me blijedo pogledala i pitala me imam li kakvo objašnjenje za ovo. Održala sam jedan govor koji se očito nije svidio učiteljici i nakon toga mi je rekla da veću „glupost“ nije čula i zadala mi troduplu zadaću, opomenu uzimanja testa i obećanje da će „reći“ mojim roditeljima. Plus, osobi koja mi je smjestila oduzet je test i zapisana jedinica preko cijelog imenika, poslana pedagoginji i prisiljena da mi se ispriča. Nije mi se svidjela pozornost kada mi se osoba ispričavala i svi su gledali u mene kao bahatu francusku kraljicu.

Nakon što sam došla kući, roditeljima sam ispričala nezgode iz škole, također prepričala svoj mali govor i molila oprost. Roditelji su me čudno pogledali, nasmijali se i rekli: „Što si mudra u zadnje vrijeme, hajde, vodimo te na sladoled.“ Začudila sam se i krenula prema autu. Mama mi je šapnula: „Porazgovarat ćemo o ovome.“ No svejedno sam bila sretna i krenula razmišljati. Hmm, kakav da sladoled kupim?



TEST

Uvijek u svađi?

Tko obično započinje, ti ili drugi? Riješi ovaj test i pogledaj što ćeš otkriti o sebi. Pročitaj slijedeće tvrdnje i procijeni koje su točne, a koje netočne.

1. Pokušavam zastrašiti druge ljude.
2. Kad se netko uzruja, ja ga otpušim da je mala beba.
3. Kažu da nikad ne slušam.
4. Ljudi lažu da bi dokazali svoje.
5. Glupo je što se ljudi uzrujavaju oko bilo čega.
6. Glasan sam u raspravama.
7. Pogrdna imena su OK u svađi.
8. Kažu da sam grub.
9. U svađi se služim prijetnjama.
10. U svađi je sve dopušteno.
11. Ponekad zapovijedam drugima.
12. Ne tratim vrijeme na ljude koji se sa mnom ne slažu.
13. U svađi moram uvijek pobijediti.
14. Psovke su OK u svađi.
15. Ja sam gotovo uvijek u pravu.
16. Kad se odlučim, nikad ne mijenjam mišljenje.
17. Ljudi bi trebali slušati moje savjete.
18. Kad netko jednom pogriješi, više mu ne možeš vjerovati.
19. Ne dopuštam ljudima da zaborave da su u nečemu pogriješili.
20. Volim se inatiti.
21. Ako me netko pobijedi u svađi, moram se revanširati.
22. Pametniji sam i informiraniji od većine ljudi.
23. Nikad ne priznajem da sam pogriješio.

Jesi li izbrojio/la mnogo za tebe točnih tvrdnji?
Ako jesi, možda je vrijeme da preuzmeš odgovornost
za svoj udio u započinjanju i podržavanju svade.
Možda želiš razgovarati s nekim o potrebi da
kontroliraš druge.

ŠKOLSKI VRT NAJLJEPŠI JE U LIPNJU.



BARILKO

list učenika OŠ Barilović
br.1., šk.god. 2007./2008.

lipanj 2008.

Barilović 96 47252 Barilović

Tel. 047 847 191

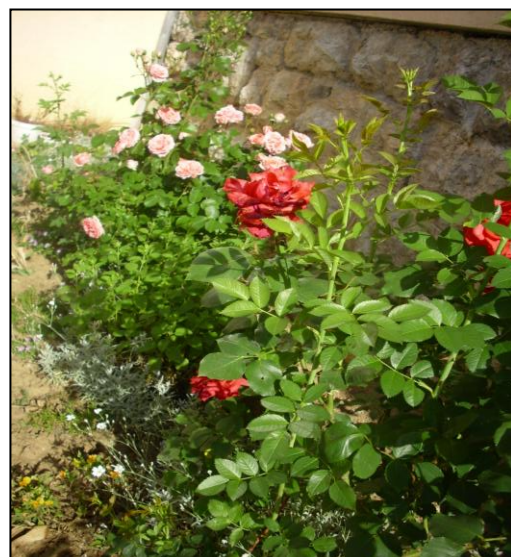
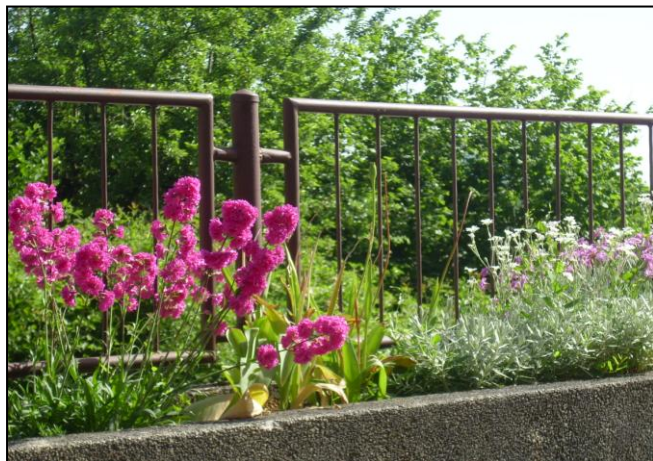
os-belaj-001@skole.t-com.hr

za izdavača:

Vesna Car, dipl.uč.

Odgovorna urednica:

Dejana Kirinčić, dipl.soc.radnica



Oni odlaze...

8. razred



Rastajemo se od 8. razreda. Bili su složni, veseli, vrijedni, razigrani i jednostavno sjajni. Pozdravljamo ih, želimo im sve najbolje u životu i zahvaljujemo im što su bili dio naše škole i naših života.